

- Това вече мои другарки.

Макар и със силно чуждо произношение, думите ѝ, казани на български, предизвикаха бурен възторг у посрещачите. Анна улови за ръка дъщерята на катастрофилакта Добрил, която бързо привлече сърцето ѝ с ясните си ^{капръви} ~~капърви~~ очи, и ѝ пошъпна:

- Как е твое име?

- Росица... - младата мома се сгъна в дълбок поклон, гъста червенина покри страните и челото ѝ поради указаното внимание.

Анна свали една от огърлиците си, метна я през врата на българката и каза по венгерски:

- Нека остане за спомен на този час.

Долу, ладите чакаха да отведат венгерците в кораба, който щеше да ги върне обратно. Крал Андрей се ^{ради} ~~отпраща~~ към севастократора и каза:

- Предавам в твои ръце любимото си чедо. От сега нататък Анна е вече ваша. Нека бог ѝ дари щастие в българската земя. Бела и чичо ѝ ^{всички} ~~всички~~ придружат до Търнов.

Отново заплува белият кораб като огромно светло цвете в мрачевината. Само веднъж Анна се извърна и развля пъстровезаната си кърпа по повъка на чезнеция белградски бряг, където близките ѝ все още стояха с поглед, впит в отдалечаващия се кораб. След това тя изви лице по посока към България и не отмахна вече очи от приближаващата земя, която ѝ бе все още тъй чужда и невозната, а вече бе нейна родина.

В това време един млад човек, с тъмни къдри и кадибяночерни очи стоеше облеган на една от високите бойници на Бдинската кула, с отправени към ~~запад~~ ^{за} ~~оци~~ ^{оци}, там където сега слънцето отнимаше и последната багра на земята, чезнещо сред пурпурното небе, обкръжено от алено сияние, докато водите на ширната река бавно ставаха тъгносребърни.